De Levende Natuur 36 (6):189-190 (1931)

was ik in de aalscholverkolonie te Lekkerkerk en daar vertelde een neef van een vroegeren kooiker mij dat zijn oom, de heer S., geboortig uit de Lekstreek, thans wonende in St. Pauls, Minnesota U.S.A. hem een ring had toegezonden, welke de heer S. bij een door hem op een meer in de buurt van St. Pauls geschoten aalscholver had aangetroffen. De bewuste ring kreeg ik mee en ze werd opgezonden naar 's Rijks Museum van Nat. Hist. te Leiden, alwaar bleek, dat de ring in Juli 1928 was aangelegd bij een jongen aalscholver in de Lekkerkerker kolonie. In de eerste vreugde van de vondst meende ik hier een bewijs te hebben voor een zeer merkwaardige oceaanvlucht. Ik schreef om nadere inlichtingen aan den heer S. in St. Pauls en eenige malen naar zijn neefje in Lekkerkerk die mij den ring had gegeven. Het zelfde deed de Directeur van het Leidsche Museum, Prof. Dr. E. D. van Oort, evenwel zonder eenig resultaat; een antwoord bleef uit. Achteraf kwam ons het geheele geval wel wat verdacht voor. In de eerste plaats was nog nimmer een voorwerp van onzen aalscholver, de vorm Phalacrocorax carbo sinensis (Shaw & Nodder), in Noord-Amerika bemachtigd en nu zou de eerste de beste, die den oceaan overstak geschoten worden door een Hollander, door iemand die nog steeds in verbinding stond met de Lekkerkerker eendenkooi; dit alles zou wel zeer toevallig wezen en te mooi om waar te kunnen zijn. Tenslotte moesten we deze terugmelding naar het rijk der fabelen verwijzen en het neefje voor een fantast houden, die mij een pleziertje had willen doen, maar dit in het geheel niet deed. Ik vermoed, dat hij den ring in de kolonie te Lekkerkerk vond, hem een tijdje bewaarde en toen dat verhaal van „den oom uit Amerika" er bij fantaseerde. Dat hij daarmee een zeer groote fout beging, waardoor het ringonderzoek in discrediet gebracht kon worden met onjuiste conclusies voor het trekonderzoek als gevolg, zal hij wel niet vermoed hebben.

Tot slot nog een merkwaardig geval van een vischdiefje, dat op 11 Juli 1930 door den heer Stam op „De Beer" Hoek van Holland geringd werd, en op 23 Januari 1931 dood en verdroogd werd teruggevonden in een baal zeegras bij een behanger in Luik (België).

Bentveld, Febr. '31 JAN P. STRIJBOS

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De drinkwatervoorziening van het Westen van ons land. Een Studiecommissie ingesteld. De Centrale Commissie van Drinkwatervoorziening heeft van den Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid opdracht ontvangen een onderzoek in te stellen naar de richting, waarin de oplossing van het vraagstuk der drinkwatervoorziening voor het Westen van ons land zal moeten worden geleid.

Dit vraagstuk is van buitengewoon veel belang te achten, hetgeen o.a. ten duidelijkste blijkt uit het onlangs verschenen rapport van de Vereeniging tot behoud van Natuurmonumenten in Nederland, getiteld: „Wateronttrekking aan het duingebied". De deskundigen zijn het eens over het feit, dat de zoetwatervoorraad in onze duinen niet toereikend is om in de steeds toenemende waterbehoeften, zoowel voor huishoudelijke als voor industriëele doeleinden te voorzien, zoodat het noodzakelijk is, naar andere bronnen om te zien, waarbij voornamelijk gedacht wordt aan de groote rivieren en het IJsselmeer. Bij de vraag of, en zoo ja in hoeverre, de duinen ook in de toekomst voor wateronttrekking moeten worden benut, doen zich tal van vraagstukken voor o.a. betreffende de Volkshuisvesting, het behoud van natuurschoon en het verkrijgen van voor diverse culturen geschikte gronden.

De Centrale Commissie voor Drinkwatervoorziening heeft dan ook gemeend, de van den Minister ontvangen opdracht zoo ruim mogelijk te moeten opvatten. In verband daarmede heeft zij in haar jongste vergadering besloten, het onderzoek in zijn vollen omvang op te dragen aan een sub-commissie, welke zal zijn samengesteld uit eenige leden der Centrale Commissie en eenige deskundigen daarbuiten.

De volgende personen zijn bereid gevonden in deze sub-commissie zitting te nemen:

Voorzitter: Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, lid van de 2e Kamer der Staten-Generaal te 's-Gravenhage; Leden: W. F. J. M. Krul, Directeur van het Rijksbureau voor Drinkwatervoorziening te 's-Gravenhage; J. van Oldenborgh, Directeur van het Provinciaal Waterleidingbedrijf van Noord-Holland te Overveen; Dr. Ir. J. A. Ringers, Directeur-Generaal van den Rijkswaterstaat te 's-Gravenhage; J. A. van Steyn, Inspecteur van het Staatsboschbeheer te Utrecht; A. C. A. van Vuuren,

De Levende Natuur 36 (6):189-190 (1931)

Lid van de 2e Kamer der Staten-Generaal te 's-Gravenhage. Dr. J.B.M. Coebergh, Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid te Utrecht, als deskundige op het gebied der Volksgezondheid; Prof. Ir. M. J. Granpré Molière, Hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool te Delft, als deskundige op het gebied van Gewestelijke plannen; C. M. Reinders Folmer te Heemstede, als deskundige op het gebied der landbouwhuishoudkunde; Dr. Jac. P. Thijsse te Heemstede, als deskundige op het gebied van behoud van natuurschoon en als bioloog. Secretaris: Dr. Ir. J. E. Carrière, Secretaris van de Centrale Commissie voor Drinkwatervoorziening te 's-Gravenhage.

De Commissie beschikt over de personeele en materieele hulpmiddelen van het Rijksbureau voor Drinkwatervoorziening te 's-Gravenhage.

De Witte Rhenoster in Uganda. Deze zeldzame neushoorn mag in Uganda niet gejaagd worden. Het komt echter voor, dat jagers of fotografen uit zelfverdediging een witte neushoorn schieten. Eigenlijk, zegt Chief Secretary E. L. Scott, behoeft zoo iets niet te gebeuren, want de witte neushoorn is in het geheel niet vechtlustig en met de noodige tact en kennis kan ieder conflict worden vermeden. Hij stelt dan ook het dooden van de dieren onder elke omstandigheid strafbaar. De straf bestaat voor jagers in het intrekken van de jachtvergunning, de fotografen en ieder, die zoo'n neushoorn opzettelijk irriteert, krijgen boete of gevangenisstraf. T.

Wettelijke bescherming van Insecten. In Oldenburg is het Vliegend Hert opgenomen onder de beschermde dieren. En tegelijk is de Grauwe Klauwier, die hoofdzakelijk insecten vangt, op de zwarte lijst geplaatst, doch niet om die insecten. T.

Bescherming van Trekvogels. Dr. Axel Munthe, de auteur van het bekende Boek van San Michele heeft zijn honorarium voor de Zweedsche uitgave groot 10.000 Kronen toegezonden aan prof. Einar Lönnberg voor de bescherming van trekvogels. Voor hetzelfde doel heeft hij de opbrengst van de Engelsche en de Amerikaansche uitgaven ter beschikking gesteld voor de vogelbescherming in Italië. Wij hopen daar meer van te vernemen. Vooral ben ik benieuwd naar wat Lönnberg zal doen voor de trekvogels. T.

De Zoogdieren van Nederland. De heer F. H. van den Brink, Dillenburgstraat 19 Utrecht, zond ons zijn nieuwe lijst van in wilden staat in Nederland voorkomende zoogdieren (Catalogue des mammifères des Pays Bas trouvés à l'état sauvage in het Bulletin de la Société zoölogique de France). De lijst vermeldt 71 soorten van zoogdieren en wel de mol, 5 soorten van spitsmuizen, de egel, 14 soorten van vleermuizen, 9 soorten van roofdieren (wolf nog meegeteld) 2 soorten van zeehonden, de walrus, 18 soorten van knaagdieren (bever nog meegeteld) wild zwijn, edelhert, ree, 14 soorten tandwalvisschen en 3 baardwalvisschen.

Acht soorten komen alleen voor in Limburg. Het gebied noordelijk en westelijk van Schelde, Hollandsch diep, Utrechtsche Vecht, Zuiderzee, Friesche meren, Lauwerzee telt buiten de 17 soorten van walvisschen slechts 30 soorten. Intusschen bestaat omtrent het voorkomen van verschillende soorten van vleermuizen en knaagdieren nog groote onzekerheid en men kan zich verdienstelijk maken met een onderzoek in deze richting. Van de walvischachtige dieren zijn wij volkomen op de hoogte, dank zij het prachtig werk van Dr. A. B. van Deinse. T.

Betere dagen voor den Ooievaar. In ons land gaat het in den laatsten tijd met de Ooievaars iets beter. Zoo ook in Oldenburg. In het Journal für Ornithologie vinden we daarover een zeer interessant artikel van Ministerialrat Tantzen. In 1930 zijn in Oldenburg 375 jonge ooievaars uitgebroed tegen 230 in 1929. Misschien is deze vermeerdering te danken aan het rijkelijke voer dat ter beschikking kwam door een plaag van de grijze grasrups (Charaeas graminis) en van veldmuizen. In beide gevallen hebben de ooievaars wakker geholpen, om de plaag te bestrijden. Ook de reigers hielpen mee en op de rupsen kwamen natuurlijk ook spreeuwen, kieviten en meeuwen af en zelfs een vijftal kraanvogels. T.

De zwarte stern (Chlidonias niger niger L.). In sommige streken van Friesland gaat deze vogel, ofschoon hij hier nog verre van zeldzaam is, in aantal achteruit. Voornaamste oorzaken m.i. vernieling van eieren en jongen door ratten, wezels en kuikendieven, die zich vaak in de terreinen waar chl. n, n, bij voorkeur broedt, ook gaarne ophouden, en in mindere mate drooglegging en ontginning van broedplaatsen en in een enkel geval het uithalen der eieren door jongens.

De vogels nestelen in kolonies en door af- en aanvliegen vallen deze gemakkelijk op. Is ze eenmaal door een roover ontdekt, dan gaat de kolonie, hoe kranig het sterntje zich ook verdedigt, gewoonlijk binnen korten tijd, geheel of grootendeels, verloren.

Het uitroeien eener kolonie, zoowel door ratten en wezels, als door kuikendieven, is herhaalde-